

stemmelse med Fredstraktatens rene og klare Ord, at der ikke i den danske Regering og Rigsdag kan opstaa den mindste Tvivl om Forslaget's Rigtighed og Retfærdighed. Skulde imidlertid den danske Regering have den Mening, at den Grænse, man ønsker at fastsætte paa et eller andet Punkt, frembød Betænkeligheder fra dansk Side, er det en Selvfølge, at Regeringen, der selv har foreslaaet ved en Grundlovsbestemmelse at sikre Rigsdagens Medvirkning i alle vigtige Afgørelser af international Karakter, ikke vil søge en Afgørelse uden Rigsdagens Medvirkning i disse Spørgsmaal. Skulde der opstaa nogen Tvivl om Rigsdagens Stilling, er det mig en Tilfredsstillelse at erfare, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), ønsker, at Spørgsmaalet da skal forelægges det danske Folk til Afgørelse ved en direkte Afstemning. Ministeriet deler denne Opfattelse. Hvis en saadan Afstemning gaar Regeringen imod, er det klart, at Ministeriet maa træde tilbage og Politikere, der i dette Spørgsmaal nyder det af Afstemningen fremgaaede Folkefertals Tillid, overtage Ansvaret.

Jeg forstaaer de Udtalelser, det ærede Medlem fra Æbeltoft fremsatte, saaledes, at han fastholder det Standpunkt, Regering og Rigsdag indtog den 23. Oktober 1918 og 12. Maj 1919, det Standpunkt, der efter Rigsdagsdelegationens Forslag fandt Udtryk i Fredstraktatens Ord. Naar han gør dette, er han i fuld Overensstemmelse med Regeringen, der intet Øjeblik tænker paa at fravige dette Standpunkt. Medens det ærede Medlem fra Æbeltoft betragtede Afstemningsresultatet som grundlæggende ved Afgørelsen, udtalte Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt, at Flertallet af det danske Folk ønsker Flensborg tilbage, selv om der skulde være Mindretal for Danmark. Meningen med disse Ord maa være, at han vil være med til at tilsidesætte Afstemningsresultatet og fornægte Selvbestemmelsesretten. I saa Fald kommer han i Modsætning til det ærede Medlem fra Æbeltoft, og det er en Selvfølge, at han paa et saadant Standpunkt ikke kan vente Samstemning fra Regeringen. Skulde dette Spørgsmaal komme frem paa en saadan Maade, at der er Grund til at lade foretage den af det konservative Folkepartis Ordfører nævnte Folkeafstemning, nærer jeg ingen Tvivl om Resultatet af en saadan Afstemning. Det danske Folk vil da vide, hvad det gælder om. Genforeningen er et Tidsskifte i vort Lands Historie. Der paahviler det

Slægtled, i hvis Lod det falder at opleve denne Begivenhed, et stort Ansvar overfor Fremtiden, et Ansvar for, at vi ikke griber fejl. Vi kan ikke skyde Ansvaret fra os ved at lægge det udenfor os selv. Vor bliver Lykken ved, at alle Danske samles til eet Folk, men vort bliver ogsaa det tunge Ansvar, hvis vi i det afgørende Øjeblik gribes af Svimmelhed, hvis vi glemmer vor Histories alvorlige Tale, glemmer Nederlagets og Sønderlemmelsens bitre Lære og tilstræber en Afgørelse, som ligger udenfor det Princip, hvori vor Ret i 55 Aar har hvilet. Selvbestemmelsesretten, Nationalitetsprincippet.

Minister H. P. Hansen: Under desidste Dages Forhandlinger i dette høje Ting er en hel Række Talere kommet nærmere ind paa det sønderjyske Spørgsmaal, specielt Løsningen af Grænsespørgsmaalet. Jeg beklager meget, at jeg paa Grund af Tilbageholdelse af en Række Møder i Sønderjylland ikke har kunnet være til Stede her i Salen under disse Forhandlinger. Men jeg tror, at det er paa sin Plads, at jeg som Minister for de sønderjyske Anliggender klargør mit Standpunkt overfor de Spørgsmaal, som har været paa Tale.

Mit Standpunkt til Genforeningsspørgsmaalet klarlagde jeg første Gang i den tyske Rigsdag, da jeg den 23. Oktober i Fjor rejste Kravet om Spørgsmaalets Løsning paa Grundlag af Pragerfredens § 5 i Overensstemmelse med Folkenes Selvbestemmelsesret. Det var et Standpunkt, der faldt ganske nøje sammen med det Standpunkt, der af Rigsdagens fire store Partier den selvsamme Dag, uden at jeg havde ringeste Kendskab til det, fandt Udtryk i den bekendte Resolution af 23. Oktober, en Resolution, som jeg senere har haft Lejlighed til at give min fulde Tilslutning som Medlem af Vælgerforeningens Bestyrelse. Dette klare Standpunkt er uafbrudt blevet fastholdt fra min Side. Det har fundet Udtryk i den Resolution, som den nordslesvigske Vælgerforening vedtog den 17. November i Fjor med 60 Stemmer mod 2, der ogsaa i Hovedsagen tiltraadte Resolutionen, kun med et lille Forbehold overfor Flensborg. Det er et Standpunkt, der yderligere er blevet understreget i den Række af Petitioner, der er indgivet til Regeringen, fra det mellemslesvigske Udvalg, og hvori omtrent 3 500 Flensborgere og henved 900 Personer i de mellemslesvigske Sogne har stillet sig paa det selvsamme Standpunkt. Det er endelig et Standpunkt, som har faaet Udtryk i den skriftlige Erklæring,